

Voor I, M-S en A

ISBN 978 90 00 37827 2

ISBN 978 90 00 37828 9 (e-book)

NUR 284

© 2021 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com

www.chriskooi.nl

tekst Chris Kooi

omslagontwerp en binnenwerk Erwin van Wanrooij

omslagmodel Cameron Keys

Wat vooraf ging in

UNDERCOVER 1

RIVIEREN VAN ZAND

Het doodgewone leven van Alex werd verstoord toen Boris, de baas van zijn moeder, aanbelde. Zijn moeder bleek helemaal niet op zakenreis te zijn, maar was geheim agent bij Interpol! En ze was ook nog eens verdwenen! Dankzij een cryptisch bericht dat Alex en zijn beste vriend Mo via hun favoriete game ontvingen, ontpopte Alex zich tot een onmisbare schakel bij het vinden van zijn moeder Ilse. Voor hij het wist, zat Alex met Boris in een vliegtuig op weg naar Kenia. Met een andere naam in een nieuw paspoort en zonder zijn eigen spullen. In Kenia gingen Alex en Boris op zoek naar Ilse. Het undercoverleven dwong Alex dingen te doen die hij nooit van zichzelf verwacht had. Ze konden niemand vertrouwen, maar de Keniaanse jongen Lemayan leek een cruciale pion te zijn. Uiteindelijk ontdekte Alex waar zijn moeder was en met gevaar voor eigen leven lukte het hem om haar te redden.

UNDERCOVER 2 - HET STENEN DOOLHOF begint een paar maanden later, nadat Alex en zijn moeder weer thuis zijn.

PROLOOG

‘Het is stil, iedereen is al naar bed.’ De vrouw leunt tegen de muur en zucht diep.

De man in het zwart kijkt haar even aan. ‘Ik doe zo nog een rondje en dan sluit ik alles af.’ Hij buigt zich weer over zijn computer. ‘Heb je het weerbericht van morgen al bekeken?’

‘Niet echt.’

‘De storm blijft boven dit deel van het eiland hangen, daarna wordt het misschien zelfs erger. Volgens ons mannetje op het vliegveld zijn alle vluchten inmiddels geannuleerd. Niemand kan Lesbos op of af.’ De man wijst naar de computer. Op het scherm is een weerradar te zien. Aan de zijkanten is een beetje blauwe zee zichtbaar, maar verder is het beeld bijna helemaal wit en grijs van de stormwolken.

De vrouw leunt naar voren en fronst. ‘Zo erg heb ik het hier nog nooit meegemaakt. Weet je zeker dat alle luiken goed dichtzitten?’

‘Ja, maar het gebouw is oud, dus ik blijf het in de gaten houden. Die jongen heeft trouwens goed geholpen.’ Hij is even stil. ‘Erg goed zelfs. Hij was best wel helder.’ Er klinkt iets van twijfel in zijn stem.

De vrouw wrijft over haar kin. ‘Dat viel mij ook op. Misschien heb ik vanochtend toch een te kleine dosis gebruikt.’ Ze haalt haar schouders. ‘Nou goed, ik kom net uit zijn kamer en hij ligt diep te slapen.’ Ze draait met haar duim en wijsvinger aan een van haar glimmende ringen.

‘En zijn moeder?’ vraagt de man. ‘Gaat het je echt lukken?’

De vrouw glimlacht. ‘Als morgen alles goed gaat wel. Ze is

er in ieder geval klaar voor. En onze bankier in Zwitserland ook.’

‘Ik kan niet wachten om hier weg te gaan. Ik word helemaal gestoord van al die slome gekken.’

De vrouw kijkt hem aan. ‘Het duurt niet lang meer, dat beloof ik.’ Het klinkt als een dreigement. De man kijkt weg en drukt op een paar toetsen. Dan begint hij zachtjes te mopperen.

‘Wat is er?’ vraagt de vrouw.

‘De helft van de camera’s doet het niet meer,’ zegt hij. ‘En de bewegingssensoren buiten moet ik gaan uitschakelen. Ze slaan de hele tijd op tilt door de wind.’

De vrouw staat op en strijkt haar lange witte jurk glad. ‘Iedereen ligt diep te slapen,’ zegt ze kalm. ‘En met deze storm hoeven we ons geen zorgen te maken om indringers. De camera’s die binnen hangen kunnen we ook boven in de gaten houden, toch?’ De vrouw loopt naar de deur en blijft even staan. ‘Ik ga zo nog even langs de grote leider en dan naar bed. Tot morgen.’

De man in het zwart knikt en buigt zich weer over het toetsenbord. Hij is even bezig en dan verschijnt er een tevreden glimlach op zijn gezicht. Hij staat op en draait zich om. De computer staat nog aan en op het scherm is nu te zien hoe de man naar de deur loopt. Hij kijkt even omhoog en knipoogt naar de camera die boven de deur aan het plafond hangt.

HOOFDSTUK 1

‘Lekkere pasta hoor,’ zegt mijn vader. ‘Kant-en-klaar?’
Ik ben even sprakeloos. ‘Dit heb ik net zelf gekookt. Zag je me niet in de keuken?’

Ik wacht op een reactie, maar mijn vader is alweer bezig met zijn telefoon. Laat ook maar, denk ik en ik pak mijn bord van tafel. In de keuken kieper ik de restjes in de prullenbak en leg het bord op een hoge stapel pannen. Alles wiebelt gevaarlijk en ik doe uit voorzorg een stap achteruit. Met een laatste blik op de ravage in de keuken loop ik terug naar de woonkamer. Daar is het niet veel beter. Er liggen overal kranten en jassen, en de kussens van de bank staan tegen een muur gestapeld.

Morgenochtend komt mijn moeder terug. Maar nu lijkt het alsof er een rugbyelftal in onze woonkamer heeft feestgevierd. Dit gaat ze niet leuk vinden. Ik wil tegen mijn vader zeggen dat we vanavond moeten opruimen, maar dan gaat de deurbel. Ik schrik en blijf bewegingsloos staan.

Mijn vader heeft duidelijk niks gehoord, want hij blijft onverstoord naar zijn telefoon kijken.

Ik probeer mijn ademhaling onder controle te krijgen.

Als de bel nog een keer gaat, kom ik in beweging en loop naar de gang. Door het smalle raampje zie ik een schim staan. De laatste keer dat dit gebeurde stond Boris voor de deur om te vertellen dat mijn moeder vermist werd. De bel gaat weer en meteen daarna wordt er hard geklopt.

Ik slik en trek de deur open.

‘Allemachtig, waarom zo langzaam? Hier, pak mijn tas. Waar is je vader? Is er nog wat te eten?’

Als een wervelwind stormt mijn moeder binnen. Ze duwt me ongeveer plat tegen de muur om erlangs te kunnen en ik krijg een natte kus op mijn voorhoofd. Ik probeer iets te zeggen, maar haar rolkoffer smakt keihard tegen mijn onderbeen aan en ik kreun van de pijn. Als ik buk om over mijn scheen te wrijven zie ik in de straat een zwarte auto met geblindeerde ramen wegrijden.

Ik ga terug naar de woonkamer. Mijn vader houdt zijn handen defensief omhoog terwijl mijn moeder hem woest aankijkt. ‘Hadden jullie niet even kunnen opruimen?’ briest ze. ‘Ik ben maar drie dagen weg geweest, hoe is dit mogelijk?’

Ik probeer geen geluid te maken terwijl ik mijn vader hoor mompelen dat we het meteen gaan opruimen.

Mijn moeder kijkt hem bozig aan, maar dan verandert haar blik. Ze komt naar me toe en geeft me een dikke knuffel. Blijkbaar merkt ze iets want ze beweegt naar achteren en kijkt me indringend aan. ‘Wat is er? Je bent helemaal stijf.’

Ik wil zeggen dat er niks is, maar er komt simpelweg geen geluid uit mijn keel. Dan zie ik aan haar gezicht dat ze het snapt.

‘Je was bang dat Boris weer voor de deur zou staan, niet?’ vraagt ze zachtjes.

Ik knik.

Ze trekt me weer naar zich toe. ‘Ach lieverd. Ik was mijn sleutels vergeten mee te nemen, vandaar dat ik moest aanbellen.’

Ik laat mezelf in haar knuffel verdwijnen. De spanning verdwijnt langzaam uit mijn lichaam.

Mijn vader is ondertussen naar de keuken gelopen en met veel herrie valt de stapel pannen om. De ergernis schiet weer terug in de ogen van mijn moeder. Om haar af te leiden vraag ik snel waarom ze eerder terug is.

‘Ik was klaar met de klus,’ antwoord ze.

‘Waar was je naartoe? Dat heb je niet verteld.’

Ik zie dat ze twijfelt.

‘Naar Griekenland,’ zegt ze zachtjes met een waarschuwend blik naar de keuken.

‘Was je undercover? Wat moest je doen?’

Ik wil het heel graag weten, maar als mijn moeder weer naar de keuken kijkt, begrijp ik dat ze me nu niets gaat vertellen.

‘Help je vader maar even, dan ga ik uitpakken en douchen.’

Ze pakt haar tas en loopt de trap op. Ik ga naast mijn vader staan en grijp een schone theedoek. Het afdruiptrek begint al vol te raken.

Een uur later zit ik op de bank. Ik kijk naar een stream van *Fiveday* op mijn telefoon en wacht tot mijn moeder haar sushi heeft opgegeten. Ik heb het voor haar besteld na het afwassen en het is net bezorgd door een neef van Mo. Ik app dit niet zo heel boeiende berichtje aan mijn beste vriend en achterbuurjongen en krijg een duimpje omhoog terug. Ik wil mijn telefoon wegleggen, maar zie dat Mo nog iets aan het typen is.

Kom je nog online

Nee, mijn moeder is thuis

Het blijft even stil.

We hoeven haar dus niet weer te redden?

Ze is zelfs eerder thuis dan de bedoeling.

Zie je morgen op school

Mijn moeder is naast me gaan zitten en ik leun een beetje tegen haar aan.

‘Moet je vaak aan Kenia denken?’ vraagt ze na een tijdje.

Ik ben even stil terwijl ik over haar vraag nadenk. Het is twee maanden geleden dat we in het vliegtuig zaten van Nairobi naar Amsterdam. Onze fysieke wonden zijn inmiddels wel geheeld, maar eigenlijk praten we nooit echt over wat er gebeurd is in Kenia. We hebben sowieso de afspraak gemaakt dat we mijn vader niks zouden vertellen. Voorzover hij weet zat ik in een hotel in Nairobi terwijl Boris en Interpol mijn moeder hebben gered. Hij heeft geen idee dat ik dagenlang door de wildernis heb moeten vluchten, achtervolgd door een gestoorde huurmoordenaar. Onwillekeurig voel ik met mijn hand aan mijn borst.

‘Nee hoor, niet heel vaak,’ antwoord ik en het is niet eens een hele grote leugen.

‘Gelukkig maar,’ zegt mijn moeder en ze slaat een arm om me heen.

Ik moet gapen en zeg dat ik naar boven ga. In de badkamer trek ik mijn T-shirt uit en pak mijn tandenborstel. Terwijl ik poets, staar ik in de spiegel naar mijn borstkas. Twee lange, dunne, roze littekens vormen een kruis van mijn tepels tot mijn navel. Ik volg de strepen met mijn vingertoppen. De bloederige korst was vrij snel verdwenen en inmiddels voel ik bijna niets meer van het litteken. Volgens de dokter blijven er waarschijnlijk twee dunne lijntjes over die je pas echt gaat zien als ik in de zon ben geweest. Ik heb geluk gehad dat het mes van de Amerikaan zo scherp was waardoor de wond goed kon helen. Nou ja, ik weet niet of geluk het juiste woord is.

Ik ben zo in mijn gedachten verzonken dat de tandenborstel de hele tijd tegen dezelfde tand aan trilt. Ik zet het ding uit, spuug mijn mond leeg, was mijn gezicht met koud water en droog me af met een zachte handdoek. Ik blijf even staan, zonder te bewegen, en denk nog eens na over de vraag van mijn moeder. Ja, er zijn verschrikkelijke dingen in Kenia gebeurd, maar ik ben juist heel erg trots op hoe ik haar, en mezelf, heb gered. Sterker nog, mijn herinneringen zijn het probleem niet. Het zijn juist de nachten waar ik nu mee worstel.

Ik hang de handdoek terug en kijk omhoog. De spiegel weerkaatst mijn bezorgde blik. De afgelopen week is er bijna geen nacht voorbij gegaan zonder dat ik extreem heftig droom.

Ik haal diep adem. Misschien heb ik er vanavond geen last van. Mama is tenslotte weer veilig thuis. De dromen zijn begonnen toen ze vertelde dat ze weer naar het buitenland ging voor haar werk.

Maar nee, ik weet nu al dat die gedachte niet klopt. Mijn voorgevoel zegt juist dat de dromen nog lang niet voorbij zijn. Volgens mij sta ik nog maar aan het begin van iets groots en gevaarlijks.

HOOFDSTUK 2

De tunnel is donker. Zo ontzettend donker. Ik steek mijn armen langzaam uit. Mijn vingers raken steen aan. De muur is vlak, maar oneffen. Ik voel ontelbaar veel minuscule putjes. De tunnels zijn oud. Zo oud dat ze misschien wel zijn uitgehakt met hamer en beitel. Ik beweeg niet terwijl ik probeer te beslissen wat ik moet doen. Er is geen spoortje licht te bekennen. Als ik mijn ogen hard dichtknijp heb ik het idee dat ik meer kan zien dan met mijn ogen open.

Ik twijfel.

Ik heb ooit eens gelezen dat je uit een doolhof kan ontsnappen door met één hand de muur aan te raken en dan nooit los te laten. Of loop je dan in een cirkel en eindig je waar je bent begonnen? Ik zucht en het geluid klinkt zo hard dat ik ervan schrik. Ik moet zo lang mogelijk uit de handen blijven van mijn achtervolgers.

Ik zet een stap opzij en raak met mijn linkerhand de andere muur aan. Eigenlijk kan ik alleen maar vooruit, verder het zwarte niets in. Ik hoor geluid. Achter me. Ik draai me snel om. Heel in de verte flikkert er een speldenprik van licht, die langzaam groeit en dichterbij komt. Het is een olielamp. Ik hoor stemmen! Ik moet hier weg, ik moet rennen.

Ik schrik wakker. Mijn lijf zit vol adrenaline.

Alweer deze droom. Telkens dezelfde droom.

Ik ben klaarwakker en pak mijn telefoon. Halfzes. Ik kreun en kom overeind. Nu val ik niet meer in slaap. Dit is al de vijfde nacht dat het zo gaat. Ik ga weer liggen, maar het heeft geen nut. Ik open de notitie-app op mijn telefoon en schrijf de droom van begin tot eind op. Ik weet zeker dat het telkens dezelfde is, maar dit is de eerste keer dat ik precies beschrijf wat er is gebeurd.

Als ik klaar ben met schrijven sla ik de notitie op en ga naar mijn mail. Ik maak een nieuw bericht aan en begin te tikken.

Aan: 'Lemayan' lemayan2009@safarimail.co.ke

Onderwerp: Dreams

Hello Lemayan, is everything good? Do you remember we talked about my dreams? When we were almost in Wamba? I have them again but in a different place. I do not know where but the place is not in Kenia. You told me about somebody in your tribe who can dream like me, but I forget exactly. Can you help me?

See you in Fiveday,
Your Friend Alex

Lemayan is de enige persoon die weet van mijn dromen. Toen ik erover vertelde, reageerde hij heel normaal. Ik herinner me dat hij iets zei over de betekenis van dromen in zijn stam, maar ik was toen zo moe en gestrest dat ik het niet goed meer weet.

Ik leg mijn telefoon weg en hoop dat de jongen met wie ik zoveel heb meegemaakt snel mijn bericht ziet. We gamen nog steeds samen en mijn moeder heeft vorige maand een nieuwe laptop voor hem gekocht en laten bezorgen. Zijn internet doet het niet altijd, maar toch lukt het soms om elkaar online te spreken. Nu de stropers verdreven zijn uit het wildpark is de vader van Lemayan de lodge aan het herbouwen. Mama en ik zijn van plan om volgend jaar op bezoek te gaan.

Ik probeer nog wat te slapen maar ik ben toch echt te wak-